

Dr Gary Yates, Jeremiasz, wykład 6, przegląd książki

© 2024 Gary Yates i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Yates w swoim nauczaniu na temat Księgi Jeremiasza. To jest sesja szósta, Przegląd Księgi Jeremiasza.

Podczas naszej ostatniej sesji rozmawialiśmy o powstaniu i składzie Księgi Jeremiasza oraz procesie, którego użył Bóg, aby stworzyć Księgę Jeremiasza.

Bóg natchnął tę książkę. Bóg natchnął proroka, zarówno w jego słowie mówionym, jak i pisanym, ale księga nie była czymś, co po prostu spadło z nieba i wiązało się to z pewnym procesem. Aby jeszcze bardziej pomóc nam zrozumieć Księgę Jeremiasza jako księgę, podczas tej sesji chciałbym przedstawić nam przegląd Księgi Jeremiasza, podczas którego zrozumiemy szersze przesłanie tej księgi i to, jak wszystko pasuje do siebie jako całość .

Czasami studiując Biblię, wyciągamy pojedyncze fragmenty z jakiejś księgi. Czytając tę książkę, możesz znaleźć pewne fragmenty, które będą dla ciebie bardziej interesujące niż inne, ale ważne jest, aby zobaczyć las i drzewa. Wierzę, że kiedy zrozumiemy, w jaki sposób księga łączy się w całość, lepiej zrozumiemy także poszczególne fragmenty, które się w niej znajdują.

Przypomnę kilka cytatów z naszej ostatniej lekcji. Jeremiasz jest zdecydowanie trudną książką. Czytając i studiując w związku z tym badaniem, możesz mieć wrażenie, że tego właśnie doświadczasz.

Ponieważ bardzo szybko odnoszę się do różnych rzeczy, czasami w filmach można zapytać: gdzie to jest? Jak mogę to znaleźć? Ale pamiętajcie, co Andrew Sheed mówi w swojej książce „A Mouthful of Fire”. Jeremiasz jest długi, pełen powtórzeń, nieliniowy w swojej chronologii i nieustannie przeskakujący z jednego gatunku na drugi. Następnie, jak twierdzi RP Carroll, w bardziej cyniczny sposób, dla współczesnego czytelnika księgi Izajasza, Jeremiasza i Ezechiela są praktycznie niezrozumiałe jako księgi.

Osoba, która nie jest całkowicie dezorientowana lub osoba, której nie jest dezorientowana Księga Jeremiasza, nie zrozumiała tego. Zatem jeśli ludzie formułują tego rodzaju stwierdzenia, być może zadajecie sobie pytanie: jak w ogóle mogę zrozumieć Księgę Jeremiasza? Jak można złożyć tę książkę, która wydaje się tak dziwna, w tak odmienny sposób od książek, które czytamy? Jak mogę to zrozumieć? Jestem przekonany, że Księga Jeremiasza prawdopodobnie nie przypomina żadnej innej książki, którą masz obecnie na swoim Kindle. Chcę więc dać nam zrozumienie, jak czytać to jako całość, jak rozumieć to jako książkę.

Księga Jeremiasza bardzo różni się od listów Pawła. Księga Jeremiasza różni się od Ewangelii. Księga Jeremiasza różni się nawet od różnych ksiąg, które być może znasz lepiej ze Starego Testamentu, takich jak Księga Rodzaju, Psalmy czy Przysłówia.

Jednak z tej książki wyłania się jedność, która moim zdaniem pomaga nam ją zrozumieć. Ponownie krytyczni uczeni chcieli postrzegać tę książkę jako nieuporządkowaną, zagmatwaną, jako coś, co zostało złożone w dość przypadkowy sposób. William McCain, który był autorem Międzynarodowego komentarza krytycznego do Jeremiasza, bardzo ważnego komentarza do księgi, porównuje Jeremiasza. Mówi o tym jako o toczącym się korpusie.

I w pewnym sensie porównuje Księgę Jeremiasza do kuli śnieżnej toczącej się po wzgórzu. W tym toczącym się korpusie mamy do czynienia z tym, że w zasadzie wcześniejsze przesłania Księgi Jeremiasza, w miarę jak rosną i rozwijają się, gromadzą materiał niczym kula śnieżna tocząca się po wzgórzu. Myślę, że zdajesz sobie sprawę z faktu, że kula śnieżna tocząca się po wzgórzu nie jest zaprojektowana zbyt spójnie.

I takie jest jego rozumienie Księgi Jeremiasza. Walter Brueggemann, co odzwierciedla, jak sądzę, bardzo postmodernistyczne podejście do księgi, dostrzega w Księdze Jeremiasza wpływ różnych redaktorów i redaktorków. Zasadniczo według niego w tej książce panuje kakofonia różnych głosów, które mają różne spojrzenia na cierpienie wygnańców i trwający kryzys polityczny.

Co dzieje się z tą grupą ludzi i uchodźcami na tym wygnaniu? A kiedy Bóg sprowadzi ludzi z powrotem? I znowu rozwój przez długi okres czasu. A Księga Jeremiasza w pewnym sensie zawiera wszystkie te niezgodne głosy i w jakiś sposób wyłania się z nich Słowo Boże. Wierzę, że jeśli będziemy przekonani o tym, że Jeremiasz jest Słowem Bożym, że jest natchnione przez Boga i że Bóg wyreżyserował tę księgę w jej złożonej formie, wyłoni się z niej znacznie bardziej uporządkowane przesłanie.

Nie umniejsza to jednak czasami trudności w składaniu tej książki w całość. Nie umniejsza to faktu, że książka nie jest ułożona chronologicznie, jak jesteśmy przyzwyczajeni do czytania książek, ale kryje się za tym pewien porządek i projekt. Lewis Stuhlman, zajmując się Księgą Jeremiasza, nawiązuje do tej księgi i w ten sposób ją opisuje.

Mówi, że jest to odbicie porządku pośród chaosu. I być może w pewnym sensie pozorny nieporządek, gdy patrzymy na Księgę Jeremiasza, w rzeczywistości może być odzwierciedleniem czasów, w których Jeremiasz żyje. Mamy zatem te niezgodne obrazy i różne gatunki nakładane jeden na drugi, w pewnym sensie, aby odzwierciedlić okres, w którym żyje Jeremiasz.

Są miejsca w Księdze Jeremiasza, gdzie bardzo trudno jest zachować chronologię, ponieważ wydaje się, że Jeremiasz przebywa w różnych więzieniach i różnych

miejscach. Być może czytasz tę książkę i zadajesz sobie pytanie, jak dostał się z tego więzienia do innego? I dlaczego nie ma na to wyjaśnienia? Ale w pewnym sensie odzwierciedla to nieporządek w życiu Jeremiasza. Odzwierciedla nieporządek człowieka, który często musi głosić w biegu, lub człowieka, który musi spisać zwój swoich prorocstw, a następnie ukrywać się, ponieważ nie jest dla niego bezpieczne pojawianie się publicznie.

Odzwierciedla to, co dzieje się z człowiekiem, który przebywa w więzieniu aż do czasu zdobycia Jerozolimy. A zdobycie tego miasta staje się jego uwolnieniem z więzienia. Zatem panuje porządek wśród chaosu.

Werset, który pomógł mi zrozumieć przebieg i rozwój Księgi Jeremiasza, znajduje się na samym początku księgi, w rozdziale pierwszym, wersecie dziewiątym Jeremiasza. A to, co mamy w pierwszym rozdziale Jeremiasza w wersecie dziewiątym, to Pan mówi do proroka: Włożyłem moje słowa w twoje usta. A następnie w wersecie 10, widzicie, ustanowiłem was dzisiaj nad narodami i królestwami.

Następnie podaje nam pięć czasowników opisujących przesłanie w służbie Jeremiasza. Oto do czego służą Twoje słowa. Są przeznaczone do wyrwania i burzenia, niszczenia i burzenia, budowania i sadzenia.

Jeremiasz był prorokiem zarówno dla Judy, jak i dla narodów. Wyznaczyłem cię prorokiem dla narodów. Jeremiasz nie mówi tylko o Judzie i Izraelu.

Jeremiasz mówi o Egipcie, Babilonie, Ammonitach, Edomitach i ludziach zamieszkujących okolice Izraela. Jego przesłanie wykracza poza Izrael. Dlatego też w niektórych fragmentach księgi skupimy się na Jeremiaszu jako proroku Izraela i Judy.

Na tym skupiają się głównie rozdziały od 1 do 45. Jednak skupimy się także na Jeremiaszu jako proroku dla narodów, a rozdziały 46 do 51 przedstawiają nam wyrocznie, które Jeremiasz wypowiada przeciwko tym ludziom. Rozdział 25, który zawiera podsumowanie i zakończenie pierwszej części książki oraz stanowi zwiast do drugiej części książki, ponownie skupi się na tym, jak jego przesłanie odnosi się do narodu.

Zatem zrozumienie, że Jeremiasz jest prorokiem Izraela i narodów, pomaga nam zrozumieć projekt i porządek księgi. A potem wracamy do tych sześciu czasowników: wyrwać, burzyć, niszczyć, obalać, budować i sadzić. Czasowniki te pojawią się w różnych miejscach Księgi Jeremiasza jako podsumowanie zarówno jego przesłania sądu, jak i obietnic zbawienia.

Będą w rozdziale 25. Będą w rozdziale 31. Będą w rozdziale 45.

W zależności od tego, czy te sekcje dotyczą sądu, czy zbawienia, czasowniki te będą podsumowaniem przesłania Jeremiasza. Patrząc na to, zaczynamy porządkować i porządkować przesłanie Jeremiasza, rozumiejąc, że jest on prorokiem sądu i prorokiem zbawienia. Bóg będzie sędził Judę.

On ich zniszczy za niewierność przymierza. Ale w takim razie Jeremiasz jest prorokiem zbawienia. Bóg zamierza odnowić Izrael.

Bóg będzie sędził ich wrogów i ostatecznie naprawi sytuację. Samo zrozumienie tej podstawowej koncepcji Księgi Jeremiasza daje nam po części strukturę tego, o czym księga ta mówi. Stuhlman ponownie w swojej książce *Order Amid Chaos* mówi, że rozdziały od 1 do 26 lub rozdziały od 1 do 25, czyli pierwsza połowa księgi, w zasadzie dotyczą posługi Jeremiasza polegającej na burzeniu i wrywaniu.

A stary świat i stary porządek, i wszystkie rzeczy, które należą do przeszłej historii Izraela, Bóg to wrywa. W pewnym sensie Bóg unieważnia obietnice przymierza, które dał Izraelowi i zamiast tego sprowadza na nich kary przymierza. Rzeczy, którym Izrael zaufał, aby zapewnić bezpieczeństwo w ich relacji z Bogiem, są burzone i wrywane w rozdziałach od 1 do 25.

Jednak w drugiej połowie książki nacisk zostanie położony na budowanie i sadzenie przez Boga. Zapadnie wyrok wygnania. W rozdziałach od 37 do 44 będzie narracja skupiająca się na wydarzeniach, które miały miejsce w życiu Jeremiasza po upadku Jerozolimy.

Jednak druga połowa księgi kładzie znacznie większy nacisk na budowanie, nowe przymierze i sposób, w jaki Bóg zamierza sprowadzić lud z powrotem do ziemi. Zatem w pewnym sensie, pracując nad Księgą Jeremiasza, pamiętaj, że w pierwszej połowie księgi, rozdziałach od 1 do 25, skupiamy się na burzeniu i wrywaniu. W drugiej połowie książki, w rozdziałach 26 i 52, następuje właściwe rozbiórki.

Ale pośród tego pokazuje nam, jak Bóg zamierza odbudować i ponownie zasadzić swoje miasto i swój lud oraz co dla nich zrobi po wydaniu sądu. Myślę, że teraz możemy jeszcze bardziej podzielić książkę. W pierwszej połowie doszło do burzenia starego porządku.

W drugiej połowie czeka nas odbudowa nowego porządku. Wierzę, że faktycznie możemy zobaczyć bardziej szczegółowe sekcje w książce. I pozwólcie, że wspomnę tylko o kilku z nich.

Andrew Sheet ponownie w swojej książce *A Mouthful of Fire*, która moim zdaniem jest jednym z najlepszych studiów teologicznych na temat Księgi Jeremiasza, jakie czytałem, mówi o tym, że Księga Jeremiasza to opowieść, a nie tylko o życiu proroka, ale jest to opowieść o słowie Bożym, wykraczająca poza ideę istnienia pierwszej

połowy księgi, która dotyczy burzenia i wrywania, oraz drugiej połowy księgi, która dotyczy budowania i ponownego sadzenia. Myślę, że możemy dostrzec bardziej szczegółowe podziały i bardziej szczegółowe sposoby uporządkowania i struktury Księgi Jeremiasza. Andrew Sheed w swojej książce „A Usta ognia” stwierdza, że historia zawarta w Księdze Jeremiasza jest w istocie historią słowa Bożego.

Nie chodzi tylko o życie Jeremiasza. To nie jest biografia Jeremiasza, ale opowieść o tym, co się dzieje, gdy słowo Boże staje się ogniem w kościach Jeremiasza. Zaczyna to głosić i przekazywać.

Co dzieje się z tym słowem, kiedy ono wygaśnie? I tak Jeremiasz w pewnym sensie staje się żywą reprezentacją słowa Bożego. Staje się ucieleśnieniem tego słowa. I tak to, co przydarzyło się Jeremiaszowi, różne formy prześladowań, ucisk, wtrącenie do lochu i groźba utraty życia, odzwierciedlają reakcję ludzi na słowo Boże.

To także słowo Boże powoduje upadek Jerozolimy. Bóg wypełnia swoje prorocze słowo. I wtedy to Słowo Boże daje narodowi Izraela nadzieję na przyszłość, że Bóg go nie opuścił.

I tak Sheed wyjaśnia, że księga Jeremiasza składa się z 14 lub 15 różnych jednostek, które są poprzedzone różnymi formami wyrażenia „Słowo Pana dotarło do Jeremiasza”. Zatem widzicie, że są ich trzy w rozdziale pierwszym, rozdziale pierwszym, wersecie czwartym, rozdziale pierwszym, wersecie 11, rozdziale 13, a następnie w rozdziale drugim, rozdziale siódmym, rozdziale 11 i tak dalej. Czytając Księgę Jeremiasza, zwróć uwagę zarówno na większe, jak i na mniejsze sekcje, które w jakiś sposób zostały wprowadzone przez słowo Pana skierowane do Jeremiasza.

Czasami przy ustalaniu, gdzie zaczyna się jedna wyrocznia lub gdzie zaczyna się jedno kazanie, a gdzie kończy się inna, często tego typu wyrażenia mają nam pomóc i nas poprowadzić. Myślę więc, że jest to ważny element strukturalny książki. Inną ważną rzeczą, którą należy zrozumieć, jest to, że książka jest podzielona na trzy główne części tekstu.

Tak naprawdę myślę, że dobrą rzeczą dla każdego, kto zaczyna studiować Księgę Jeremiasza, będzie pamiętanie o podziałach rozdziałów i podstawowym podziale tych trzech głównych części tekstu. Pierwszy główny podział znajduje się w rozdziałach od 1 do 25. Możemy podsumować tę sekcję w bardzo prosty sposób.

Są to przede wszystkim wyrocznie Jeremiasza i przesłania sądu przeciwko ludowi Judy i Jerozolimy. Zapowiada nadchodzący sąd, który Bóg sprowadzi na miasto Juda. Druga część, rozdziały od 26 do 45, zawiera różne rodzaje materiału, ponieważ teraz będziemy przedstawiać przede wszystkim historie i epizody z życia Jeremiasza.

Powtarzam, celem tego nie jest przedstawienie nam biografii życia Jeremiasza. Nie mamy tu na celu przedstawienia dziennika podróży zawierającego jego przeżycia, ale ma to na celu odzwierciedlenie faktu, że Juda nie był posłuszny słowu Pana. Powtarzającym się wyrażeniem, które będzie pojawiać się w tej części książki, będzie to, że nie byli posłuszni.

Nie słuchali słowa Bożego. Będą różne historie, w których Jeremiasz będzie nauczał lub głosił słowo Boże. Zamierza ogłosić poselstwo, które dał mu Bóg.

Zobaczymy reakcje różnych grup ludzi. Zazwyczaj reakcja będzie negatywna, gdyż nie słuchają tego, co Bóg ma do powiedzenia przez proroka. Ostatnia część księgi, trzecia główna część, znajduje się w rozdziałach od 46 do 51.

Mamy tutaj wyraźne przejście. Łatwo to zauważyć, ponieważ Jeremiasz przechodzi od swoich orędzi o sądzie, sądach, których doświadcza Juda, do orędzi, które Jeremiasz głosił przeciwko narodom.

Wreszcie ostatnią rzeczą, jaką mamy w książce, czyli rozdziale 52, jest postscriptum. To dodatek. To historia upadku Jerozolimy w latach 587-586 p.n.e.

Myślę, że ma to nam przypomnieć, że nawet pod koniec służby Jeremiasza rzeczą, która wyłania się w historii Izraela, jest upadek Jerozolimy. W zamian ludzie mogli wrócić do ziemi, ale w pewnym sensie wygnanie trwa aż do czasu, gdy Bóg ich w pełni przywróci. Wygnanie i upadek Jerozolimy były kluczowymi wydarzeniami, które uprawomocniły i potwierdziły służbę Jeremiasza i jego przesłanie jako proroka.

Był to dowód na to, że jego przesłanie było dokładnie tym, co Bóg chciał powiedzieć ludziom. I tak to jest w książce jako dodatek lub postscriptum. Kiedy więc zrozumiemy te trzy sekcje, od 1 do 25, od 26 do 45, od 46 do 51, z końcowym dopiskiem, myślę, że znowu z chaosu wyłania się porządek.

I choć nie ma tu żadnej chronologii, zaczynamy dostrzegać w tej książce podstawową jedność. Wróćmy teraz do pierwszej części, czyli do wyroczni Jeremiasza. W tej sekcji będą dwie podstawowe rzeczy.

Istnieją dwa podstawowe słowa, jeśli je pamiętasz, myślę, że rozumiesz, co jest w tej sekcji. Będzie oskarżenie i będzie akt oskarżenia. Oskarżenie dotyczy faktu, że Jeremiasz głosząc to przesłanie sądu, nie tylko mówi ludziom, że Bóg ich osądzi.

Wyjaśnia powody, dla których wydaje się taki wyrok. Co oni zrobili? W jaki sposób naruszyli przymierze? To jest oskarżenie. Akt oskarżenia ma związek z konkretnym sądem, jaki Bóg zamierza wydać na swój lud.

W jaki sposób Bóg ich osądzi? Jakie konkretne rzeczy ich spotkają w wyniku sądu Bożego? Podsumujmy więc niektóre kluczowe fragmenty mówiące o oskarżeniu Boga wobec Izraela. Wracając ponownie do początkowej części księgi, rozdziału drugiego, który moim zdaniem ma kształtujące przesłanie dla całej księgi, pojawia się zarzut o bałwochwalstwo ludu i fakt, że lud dopuścił się dwojakiego zła. Opuścili mnie, źródło wody żywej.

Wykuli sobie popękane cysterny, które nie mieszczą wody. Najbardziej nikczemną i desperacką rzeczą, jaką zrobił Izrael i Juda, było to, że porzucili Boga i zaczęli oddawać cześć innym bożkom. W pewnym sensie bałwochwalstwo jest grzechem ostatecznym, ponieważ jest grzechem niełojalności.

To grzech zerwanego związku. Jest to grzech, gdy ktoś okazał niewierność Bogu w bardzo osobisty sposób, ale staje się on także korzeniem i podstawą wszystkich innych ich grzechów. Rozdział drugi, werset 20, to obraz, który będzie przewijał się przez całą książkę.

Dawno temu złamałem twoje jarzmo, rozerwałem twoje więzy, ale powiedziałaś, że nie będę służyć. Tak, na każdym wysokim wzgórzu i pod każdym zielonym drzewem kłaniałaś się jak dziwka. I tak Jeremiasz zamierza przedstawić lud jako niewierną żonę Boga.

To prostytutka, która okazała się niewierna Panu. Wyobraź sobie, że nasz pastor wstałby i stanął przed nami w ten sposób w niedzielny poranek. Jaka byłaby nasza reakcja? Ale jest to obraz, który będzie przewijał się przez całą Księgę Jeremiasza. Akt oskarżenia ma swoją kontynuację w rozdziale siódmym.

Myślę, że jedną z najsłynniejszych części i elementów służby Jeremiasza był dzień, w którym wstał i wygłosił swoje słynne kazanie świątynne. I znowu, odwagi, jakiej potrzebował Jeremiasz, aby wstać i powiedzieć ludziom: zgrzeszyliście. Złamałeś przymierze. W wyniku tego ta świątynia, która waszym zdaniem gwarantuje wam ochronę, która waszym zdaniem gwarantuje, że Bóg zawsze będzie wam błogosławił, zamieniliście tę świątynię w jaskinię złodziei.

W pewnym sensie przez niewierność przymierza świątynia stała się kryjówką Bonnie i Clyde'a. I z tego powodu Bóg zniszczy świątynię. Bóg zamierza to sprowadzić.

Rozdział 10, kolejny akt oskarżenia, kolejne kazanie, które wygłasza Jeremiasz. Oddawali cześć bożkom, a te bożki są tak samo bezwartościowe i pozbawione życia jak strachy na wróble na grządce melonów. Jeremiasz rozdział 10, werset piąty.

Rozdział 11, kazanie wygłaszane przez Jeremiasza. Ludzie złamali przymierze. Nie dotrzykali warunków przymierza.

Przymierze nie dotyczy tylko Bożego błogosławieństwa. Dotyczyło to także obowiązków, jakie Bóg nałożył na nich jako na lud przymierza. I tak pod koniec tego kazania, pod koniec tego, w rozdziale 11, wersety 10 i 11, powrócili do niegodziwości swoich przodków.

Odmówili wysłuchania moich słów. Poszli za innymi bogami, aby im służyć. Dom Izraela i dom Judy złamały moje przymierze, które zawarłem z ich ojcami.

Dlatego tak mówi Pan: Oto sprowadzę na nich nieszczęście, przed którym nie będą mogli uciec. Przyglądając się idei oskarżenia w pierwszej części księgi, możemy przejść do rozdziałów 22 i 23. Kiedy przyglądaliśmy się historii i pochodzeniu Jeremiasza, przyjrzelśmy się rozdziałowi 22, mówiącemu o niepowodzeniach ostatnich królów Judy.

I pamiętajcie, że Jeremiasz zaczynał pod pobożnym panowaniem Jozjasza, ale bardzo szybko nadeszło bezbożne panowanie Jehoachaza, Jehojakima, Jehojachina i Sedekiasza. Każdy z nich czynił to, co złe w oczach Pana. Pan oskarża ich przywództwo.

Problemy Judy i grzechy, które wkroczyły w życie Judy jako narodu, na wiele sposobów były spowodowane złym przywództwem, które odwróciło się od Boga. Zatem rozdział 22 oskarża ich królów i ich przywódców. W rozdziale 23 mamy oskarżenie pod adresem ich proroków, a duchowi przywódcy w Izraelu stanowili taki sam problem, jak przywódcy cywilni.

Zarówno prorocy, jak i kapłani porzucili swój obowiązek nauczania słowa Bożego. Problem z prorokami, zwłaszcza w rozdziale 23, polega na tym, że głoszą przesłanie, które jest odzwierciedleniem ich własnych marzeń, ich własnych pomysłów i ich własnych perspektyw na to, co dzieje się w historii Izraela. To nie są słowa Pana.

A Pan mówi, że sprowadzę sąd na tych proroków, ponieważ, po pierwsze, nie zgrzeszyłem ich. I nie stanęli w radzie Pańskiej. Nie otrzymali ode mnie wiadomości, a mimo to głoszą to przesłanie.

I wreszcie, w rozdziale 25, ta część kończy się słowami Boga, że sprawi, że lud Judy będzie pił wino swego sądu. A ten sąd przyjdzie z rąk Babilończyków. Zatem w całej tej sekcji, rozdziałach od 1 do 25, kładzie się nacisk na akt oskarżenia.

Ale kiedy już zostanie postawiony akt oskarżenia i kiedy w służbie Jeremiasza stanie się jasne i oczywiste, że nie będzie pokuty, pojawia się także koncepcja, że teraz jest konkretny sposób, ogłoszenie, w jaki sposób Bóg przyniesie ten sąd. I znowu w rozdziałach od 1 do 25, często używając bardzo żywej i pełnej mocy poezji i obrazów, będą opisy konkretnego rodzaju sądu, jaki Bóg zamierza sprowadzić na ludzi. I w

ogłoszeniu nadchodzącego sądu ta potężna armia przetoczy się przez ziemię Izraela i ziemię Judy, i zaatakuje południowe królestwo i wyśle ich na wygnanie.

Myszę, że to interesujące, że w Księdze Jeremiasza, gdy oskarżenie to zaczyna się pojawiać, Jeremiasz przede wszystkim nie identyfikuje konkretnego narodu, który Bóg zamierza sprowadzić przeciwko nim. W pewnym sensie dodaje to tajemniczości. Jest taka armia, której nie da się politycznie znaleźć na mapie, porozmawiać z nią i zidentyfikować, ale jest armia, która nadchodzi, by cię zaatakować.

Prorok opisuje tę armię w możliwie najżywszy i najpotężniejszy sposób, ponieważ jeśli ludzie w jakiś sposób rozumieją, jak okropny i straszny będzie ten sąd, to może zareagują, odpokutują i odwrócą się od swoich grzesznych dróg. I tak, po oskarżeniu i akcie oskarżenia, znajdują się opisy sądu i armii, która nadejdzie, szczególnie w rozdziałach czwartym i piątym Jeremiasza. A oto opis ataku.

Oto konkretny sposób, w jaki Bóg będzie sądził lud Judy. I jest tam tak napisane: „...Ogłaszajcie w Judzie i głoście w Jerozolimie, i tak mówcie, zatrąbcie w trąbę po ziemi, wołajcie głośno i mówcie: Zbierzcie się i udajmy się do warownych miast, podnieśmy sztandar przeciwko Syjonowi, uciekajmy do bezpieczeństwa, nie stój, bo ja, Pan, sprowadzam nieszczęście z północy. Lew wyszedł ze swojej gęstwiny, wyruszył niszczyciel narodów.

Wyszedł ze swego miejsca, aby obrócić waszą ziemię w pustkowię. Twoje miasta będą ruinami bez mieszkańców. Dlatego wólcie wory, lamentujcie i lamentujcie, bo nie odwrócił się od nas gwałtowny gniew Pana.” Można sobie wyobrazić scenę klęski narodowej.

Lud gromadzi się w ufortyfikowanych miastach, ponieważ wróg nadchodzi, aby go zaatakować. A ten wróg jest jak lew. I znowu, nie jest to coś ani ktoś, kogo Juda mógłby zidentyfikować.

To tajemnicza armia, która nadchodzi przeciwko nim. Jest inny opis, rozdział czwarty, werset 13: „...oto nadciąga jak chmury. Jego rydwany są jak wichry.

Jego konie są szybsze niż orły. Biada nam, bo jesteśmy zrujnowani.” A jeśli uda ci się w jakiś sposób umiejscowić w Jerozolimie, wyobraź sobie, jak by to było, gdybyśmy znaleźli się w tym czasie pod atakiem wroga. Możesz sobie wyobrazić, czego Jeremiasz ostrzega lud z.

W rozdziale piątym, wersetach 15 i 17, Pan mówi: „...oto sprowadzam na was naród z daleka, domu Izraela”. To trwały naród. To starożytny naród.

To naród, którego języka nie znasz i nie rozumiesz, co mówią. Ich kołczan jest jak otwarty grób. Wszyscy są potężnymi wojownikami.

Požrą twoje żniwo i twoją żywność. Pożrą waszych synów i wasze córki. Pożrą twoje stada i twoje stada.

Wyżrą wasze winorośle i wasze drzewa figowe, wasze miasta obronne, w których pokładacie ufność. Powalą cię mieczem.” Więc znowu pomyślałem: wow, to będzie straszny, okropny sąd. Musimy odpokutować.

Musimy zmienić nasze postępowanie. Ale zdumiewającą rzeczą jest to, że pomimo tych przedstawień tego, jak będzie wyglądał sąd, formy, jaką przybierze, konkretnego ogłoszenia, które tu nadchodzi, ludzie nie reagują i nie żałują z tego powodu. Wreszcie w rozdziale 20 Babilon jest wskazany jako konkretny naród, który Bóg sprowadzi przeciwko ludowi Judy.

Rozdział 25 ponownie stanowi podsumowanie tej sekcji. To ważny rozdział w książce. Wyobraźcie sobie to jako zawias, który przenosi nas z sekcji pierwszej do sekcji drugiej. Istnieje takie przesłanie o Babilonie w roku 2511.

Cała ta ziemia stanie się ruiną i pustkowiem. I te narody będą służyć królowi babilońskiemu przez 70 lat. Potem, gdy upłynie 70 lat, ukarzę króla Babilonu w tym narodzie.

Ziemia Chaldejczyków z powodu ich winy - wyrocznia Pana, czyniąc tę ziemię wieczną pustynią. Sprowadzę na ziemię wszystkie słowa, które wypowiedziałem przeciwko niej, wszystko, co jest zapisane w tej księdze, co Jeremiasz prorokował przeciwko wszystkim narodom. To jest więc przesłanie Jeremiasza.

Myślę, że antologia Jeremiasz's Greatest Hits opisuje nam wszystkie ostrzeżenia, jakie Jeremiasz dawał ludziom od roku 626 p.n.e. aż do upadku Jerozolimy. To są rodzaje orędzi, które głosił Jeremiasz. Kiedy Pan mówi Jeremiaszowi, aby w roku 605 p.n.e. napisał na zwoju, wszystkie słowa, które głosił przeciwko ludowi Judy, Jeremiasz od 1 do 25, są dla nas reprezentatywnym przykładem tego, jak wyglądało to przesłanie.

Niekoniecznie są to dokładne słowa. Niekoniecznie jest to każde kazanie, które wygłosił Jeremiasz, ale jest to przesłanie Jeremiasza dotyczące sądu nad Judą i Jerozolimą. Oskarżenie, akt oskarżenia, oto co zrobiliście.

A potem ogłoszenie: Oto, co Bóg z tobą zrobi. To jest sąd, który nadejdzie. Następnie w rozdziałach od 26 do 45 przechodzimy do nowego zestawu materiału.

Przede wszystkim prorocy lub narracje z życia proroka. W rozdziałach od 37 do 44 rzeczą najbliższą chronologii zawartej w tej księdze jest historia tego, co wydarzyło się w dniach bezpośrednio poprzedzających upadek Jerozolimy. A co zaraz potem dzieje się w Judzie?

Co wydarzyło się w życiu Jeremiasza, ale co ważniejsze, co wydarzyło się w życiu narodu judzkiego w jego ostatnich dniach? W tej ostatniej części mamy ostrzeżenia przed sądem, który nastąpi w rozdziałach od 1 do 25. Wypełnienie tego sądu faktycznie następuje w historii od 37 do 44.

Ale jednocześnie te narracje z życia proroka ponownie podkreślają jedną kluczową ideę. Lud nie słuchał słowa Pana. Nie zwracali uwagi na orędzia sądu głoszone przez Jeremiasza.

Częścią wyjaśnienia Księgi Jeremiasza, dlaczego doszło do wygnania, jest to, że ludzie nie słuchali słowa Bożego. Wygnanie nie nastąpiło, ponieważ Bóg opuścił swój lud. Wygnanie nie nastąpiło dlatego, że Pan w jakiś sposób okazał się niewierny swoim obietnicom przymierza.

Wygnanie nie nastąpiło dlatego, że armie Babilonu były większe od Pana, Boga Izraela. Wygnanie nastąpiło właśnie dlatego, że ludzie nie słuchali słowa Bożego. Różne formy prześladowań i sprzeciwu, jakich doświadcza Jeremiasz w tej części księgi, obejmują wtrącanie do więzienia, grożenie śmiercią, wrzucanie do cysterny, zabieranie, porwanie i wyśłanie do Egiptu jako uchodźca.

Wszystkie te rzeczy są odzwierciedleniem tego, że ludzie nie słuchali słowa Bożego. Sposób traktowania Jeremiasza reprezentuje słowo Boże. W pewnym sensie jest żywym wyrazem słowa Bożego.

Każda forma znęcania się, której doświadcza Jeremiasz, jest odbiciem tego, jak jego przesłanie i słowo Boże zostały odrzucone. Ten komentarz znajduje się w rozdziale 37, wersety 1 i 2. Pod wieloma względami podsumowuje to wszystko, co widzimy w rozdziałach 26 do 45 w tych konkretnych historiach. Rozdział 37, werset 1 mówi: Sedekiaszu, synu Jozjasza, pamiętajcie, że jest ostatnim królem Judy, którym rządził Nabuchodonozor, król Judy, zamiast Koniasza lub Jehojachina, syna Jehojakima.

Ale ani on, ani jego słudzy, ani lud tej ziemi nie słuchali słów Pana, które mówił przez proroka Jeremiasza. Częścią problemu jest to, że królowie Izraela lub królowie Judy nie posłuchali. Jehojakim i Sedekiasz, głównie w tej części, nie słuchali słowa Bożego.

Ale jego urzędnicy, zwłaszcza oficerowie wojskowi, nie słuchali słowa Bożego. Nienawidzili Jeremiasza. Uważali go za zdrajcę.

Powiedzieli, że musimy umieścić go poza zasięgiem ludzi, ponieważ nie chcemy, aby usłyszeli jego przesłanie, że nasz opór jest daremny. Ale i sam lud nie słuchał słowa Bożego. W rezultacie Juda jest winny przed Bogiem.

Przez setki lat łamali przymierze. Oddawali cześć bożkom, ale poczucie winy pogłębia fakt, że kiedy Bóg posłał proroka ostrzegającego ich przed nadchodzącym sądem, oni nie usłuchali. Myślę, że dwa najbardziej godne uwagi przykłady ludzi, którzy nie słuchają słowa Bożego, można znaleźć w rozdziałach 26 i 36.

Rozdział 26, jak sądzę, jest drugą formą kazania świątynnego Jeremiasza wygłaszanego w rozdziale siódmym. Jeśli nie jest to to samo kazanie, to jest bardzo blisko. I mamy reakcję i reakcję różnych grup ludzi.

Gdy tylko Jeremiasz będzie głosił to przesłanie, mówi nam ono, że duchowi przywódcy i lud powiedzieli: „Umrzecie, ponieważ przepowiadaliście, że Bóg zniszczy swój własny dom”. Uważali go za fałszywego proroka. Teraz ludzie w końcu przyznali, że Jeremiasz jest prawdziwym prorokiem, ale nic nie wskazuje na żadne konkretne działanie, które mówiłoby o tym, jak zareagowali na słowo Boże.

Zaraz po kazaniu świątynnym w rozdziale 26 mamy do czynienia z królem Jehojakimem, który zabija proroka Uriasza. Jest to więc historia rozpoczynająca się na samym początku tej części, o tym, jak ludzie ignorowali Słowo Boże. Myślę, że drugim doskonałym przykładem niesłuchania słowa Bożego jest historia Jehojakima przecinającego, palącego i niszczącego zwój proroctw Jeremiasza z rozdziału 36.

Jeremiasz zleca Baruchowi, zapisz te słowa, udaj się do świątyni i głoś przesłanie. Wielu urzędników zdaje sobie sprawę, że jest to ważne. Zanoszą je królowi, on je kroi i pali w ogniu.

W sensie, który oddaje reakcję Judy na Słowo Boże. Nie chcemy tego słyszeć. I w rezultacie to jest powód zniszczenia.

I to jest powód wydarzeń, które mają miejsce w rozdziałach od 37 do 44. Jeśli znasz Księgę Jeremiasza, wiesz, że w rozdziałach od 26 do 45 znajduje się inne ważne przesłanie. Jest też specyficzna sekcja, którą musimy wyodrębnić w rozdziałach od 26 do 44 lub 45.

I to jest księga pocieszenia, która znajduje się w rozdziałach od 30 do 33. I to właśnie przesłanie w pewnym sensie stanowi centrum tej księgi. Wyobrażamy sobie, że kiedy Jeremiasz i Baruch układali tę księgę, chcieli podkreślić fakt, że sąd nie jest ostatecznym słowem Boga.

Zatem pośród wszystkich tych historii o odrzuceniu słowa Bożego, pośród wszystkich historii o prześladowaniach i sprzeciwie Jeremiasza, w centrum znajduje się stwierdzenie, że Bóg nie skończył ze swoim ludem. Bóg ich nie opuści. Bóg ostatecznie ich przywróci.

Bóg zamierza zawrzeć nowe przymierze z Izraelem. Bóg napisze swoje prawo na sercach. Zatem zamiast mieć ciągłą historię nieposłuszeństwa, kiedy Bóg w przyszłości przywróci swój lud, ludzie będą mogli być posłuszni.

Będą słuchać słowa Bożego i pójdą za Nim. Myślę, że to przesłanie nadziei jest tym bardziej niesamowite. To tym bardziej niesamowite.

Jest to tym jaśniejsze i obiecujące, że otacza je nieposłuszeństwo i osąd. Czytając Księgę Jeremiasza, skup się na fakcie, że w jej centrum znajduje się przesłanie nadziei. I wreszcie, w rozdziałach od 46 do 51, i podsumujemy tę sekcję, mamy sąd narodów.

Kiedy patrzę na tę sekcję, zauważam, że skupia się ona wokół oceny dwóch supermocarstw. Na początku tej części mamy wyrok dotyczący Egiptu. A potem mamy sąd nad Babilonem w rozdziałach 50 i 51.

Pomiędzy tym mamy osąd wszystkich mniejszych narodów i państw narodowych, które otaczały lud Judy. Wszyscy odpowiadają przed Bogiem. Wszyscy oni są ostatecznie odpowiedzialni przed Bogiem.

Kiedy w ostatniej części tego rozdziału widzimy wyrok supermocarstw, Egiptu i Babilonu, przypominamy sobie, że żaden naród nie jest zbyt wielki, aby nie mógł uniknąć odpowiedzi przed Bogiem. A jeśli w owych czasach narody, państwa, potęgi i imperia odpowiedzą przed Bogiem, to dzisiejsze imperia i wielkie narody również to zrobią. Ale pomiędzy tym mniejsze miasta-państwa przypominają nam, że żaden naród nie jest zbyt mały, aby Bóg go ignorował.

I żaden naród nie jest zbyt mały, aby uniknąć sądu Bożego, ponieważ On go przeoczy. I tak nastąpi sąd Boży. Bóg będzie sędził narody.

Istnieje plan przedstawiony w Księdze Jeremiasza, gdzie Bóg najpierw sędzi Izrael, a potem Babilon. Bóg posługuje się Babilonem jako narzędziem swego sądu. Nabuchodonozor jest jego sługą.

Ale ostatnie słowo jest takie, że Bóg wszystko naprawia. A to, czego doświadczył Juda z rąk Babilonu, ostatecznie zwróci się przeciwko samym Babilończykom. Bóg zamierza wszystko naprawić.

Na koniec ostatnią rzeczą, na którą chciałbym zwrócić uwagę w tej części, jest to, że przesłanie, jakie Bóg ma dla narodów, nie polega jedynie na sądzie. W rzeczywistości trzem z tych narodów dano obietnice, że Bóg przywróci im los. To jest to samo wyrażenie, którego użyto w rozdziałach od 30 do 33, aby wyjaśnić, co Bóg zamierza zrobić dla Izraela.

Na początku rozdziału 30 zamierzam przywrócić los Izraela po tym, jak go osądzę. Innymi słowy, mam zamiar sprowadzić ich z niewoli. W rozdziale 33, na końcu księgi pocieszenia, ponownie ta obietnica, przywrócę losy Izraela.

Cóż, zdumiewającą rzeczą, gdy patrzymy na sąd nad narodami, jest to, że Bożym planem nie jest tylko zniszczenie samych narodów. Niektórym z tych narodów dana jest także nadzieja, że Pan również je odnowi. I tak w rozdziale 48, wersecie 47, Pan mówi do Moabu: Gdy cię osądzę, przywrócę twój los.

Do ludu Ammona w rozdziale 49, wersecie szóstym: po tym, jak was osądzę, przywrócę wasz los. Istnieje więc możliwość, że w czasie Królestwa Bożego i kiedy Bóg przywróci lud Izraela, narody te zostaną uwzględnione. Kiedy jednak patrzymy na ostrzeżenia skierowane do Babilonu, nie ma już nadziei.

Nie ma dla nich żadnej obietnicy. To po prostu przesłanie całkowitego zniszczenia. Ostatecznym celem tego było to, że Bóg obiecał odrodzenie swego ludu.

Chcę zakończyć przeczytaniem rozdziału 50, wersetów czwartego i piątego, nadziei, która pojawia się w Izraelu, gdy zdaje sobie sprawę, że pewnego dnia Bóg ostatecznie osądzi ich narody. To mówi Pan w owych dniach i w owym czasie wyrocznia Pana, lud Izraela i lud Judy zejdą się razem, płacząc, gdy nadejdą, i będą szukać Pana, Boga swego. Z twarzą zwróconą ku niemu będą pytać o drogę do Syjonu, mówiąc: Przyjdźcie i złączmy się z Panem wiecznym przymierzem, które nigdy nie zostanie zapomniane.

Celem Boga przy sądzeniu narodów nie było tylko wyładowanie swego gniewu, ale ostatecznie doprowadzenie do odrodzenia Jego ludu i wprowadzenia w życie przyszłego królestwa, kiedy wszystkie narody zostaną włączone w to, co Bóg zaplanował dla Izraela. Myślę, że rozumiemy Księgę Jeremiasza lepiej, gdy rozumiemy jej porządek. Jeremiasz jest prorokiem sądu i zbawienia.

Często mówię moim uczniom, że jeśli ktoś kiedykolwiek zapyta cię na egzaminie święceń o przesłanie proroka ze Starego Testamentu, prawdopodobnie poradzisz sobie po prostu, mówiąc, że głosi sąd i zbawienie. To bardzo, bardzo prawdziwe w przypadku Jeremiasza. Burzy, niszczy, wrywa, ale sadi i odbudowuje.

Księga Jeremiasza również składa się z trzech części. Po pierwsze, rozdziały od 1 do 25, mamy jego przesłania dotyczące sądu nad Judą i Jerozolimą. W rozdziałach od 26 do 45 mamy historię o tym, jak Juda nie był posłuszny słowu Pana.

Następnie w rozdziałach od 46 do 51 mamy wyrocznie przeciwko narodom, mówiące o tym, jak Bóg będzie sądził Izrael, ale potem będzie sądził ich wrogów. Księga Jeremiasza zbudowana jest wokół idei sądu i zbawienia.

To jest dr Gary Yates w swoim nauczaniu na temat Księgi Jeremiasza. To jest sesja szósta, Przegląd Księgi Jeremiasza.